

Lục Diệp (Hellomy 9)

Ngõ cụt

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Ngõ cụt](#)

Lục Diệp (Hellomy 9)

Ngõ cụt

Trời tờ mờ sáng.

Nó ăn vội vàng miếng cơm nguội trộn với hỗn hợp muối mè và đậu phộng rang xay nhuyễn. Ăn xong, nó hấp tấp nhét quả trứng vịt muối bà Hai mới luộc vào cái túi quần rộng thùng thình. Sợ bị rơi ra ngoài, nó còn cẩn thận cài nút. Nhưng dẫu nó có cẩn thận mấy, cái quần bạc phết đầy những mảng vá víu khác màu của nó cũng không bảo đảm được gì, có lẽ vài cũng đã mục cả rồi. Mặc kệ, nó chẳng thèm quan tâm. Ít nhất thì nó cũng có một bữa ăn ra trò, mấy hôm không có việc làm phải sống nhờ vào khoai, sắn, mì gói, thức ăn thừa của mấy chị bán hàng... nó đâu có no bụng gì. Có thể nói dân tỉnh lẻ lên Sài Gòn như nó, không dễ gì kiếm được một việc làm ổn định. Người trí thức thì kẹt hộ khẩu, kẹt phương tiện đi lại. Người bán sức lao động thì kẹt quan hệ, phải có người giới thiệu dân thành phố mới thôi e dè mà tin tưởng đôi chút. Nói xa nói gần, nói luôn vào vấn đề chính, nơi nào mà chẳng có thổ cư. Dân thành phố cũng có nhiều loại người, người giàu có, người nghèo có. Quận nào, huyện nào cũng được dân ở đây chia địa bàn làm ăn cả rồi. Thời buổi kinh tế thị trường, đời sống khó khăn, thành thử cạnh tranh càng lấn vào. Cạnh tranh lành mạnh cũng có, cạnh tranh “cơ bắp” cũng có, không khéo chèo kéo lại sinh chuyện. Nó chân ướt chân ráo, chẳng quen biết ai, đành phải kiếm được việc gì thì làm việc nấy, kiếm sống qua ngày.

Công việc hôm nay nó phải làm là thu dọn xà bần của căn nhà đang được xây lại trong ngõ cụt. Sáng sớm trời lạnh, áo lại mỏng tang nên nó cứ run lên từng chập, nói không thành tiếng. Vừa cặm cụi làm việc, nó vừa để ý nhìn. Căn nhà này đẹp thật, nó tự nhủ. Nhà trong hẻm lớn, lại là ngõ cụt, yên ắng

và thoải mái quá đi mất. Kiểu kiến trúc nhà một tầng, có khu vườn nhỏ ngoài ban công thật không gì bằng. Thế nào thì sau một tháng nữa, khi công trình hoàn tất, diện mạo căn nhà sẽ y như nó nghĩ cho xem! Tuy nhiên, có cái gì đó không bình thường lắm, nó mò mẫm, nó tìm hiểu, nhưng nó cũng chưa biết được.

Một chiều thứ bảy, ông Tám kỹ sư công trình bảo nó:

-Tối nay tôi đãi mọi người một bữa, ăn uống xong cậu ngủ lại đây nhé! Sự bọn trẻ chạy nhảy, lại có chuyện không hay.

Nó vâng vâng dạ dạ, rồi khẽ gật đầu.

Chín giờ rưỡi tối, ăn uống xong nó lết bộ về căn nhà. Đi ngang nhà bà Hai đầu hẻm, nó còn kịp nghe giọng bà gọi giật lại:

-Cậu kia đi đâu thế? Tối rồi vẫn còn làm à? Làm gì thì làm nhanh rồi về sớm đi!

Nó lắng nghe nhưng không buồn hỏi, dù sao nó cũng mệt rồi, chẳng hơi đâu tán gẫu với bà Hai như mọi bữa. Vào đến nơi, nó mở cánh cửa vừa được sơn lớp sơn lót màu trắng ra, chính lúc đó nó cảm thấy ớn lạnh, gai nổi khắp người. Đằng sau cánh cửa, cách chỗ nó đứng vài phân, ngay vị trí giữa sân trước của căn nhà hình như có một lỗ tròn to dưới đất. Nó bước loạng choạng về phía đó, tay với lấy thanh sắt ngoài cửa thông xuống cái lỗ tròn ấy. Nó ngạc nhiên quá, bây giờ thì không có lỗ tròn nào cả, thanh sắt của nó chạm phải một lớp xi măng dày cui, gõ vào còn nghe tiếng. Nó bật cười, cười cho cái sự buồn cười của nó. Cười đã rồi nó bước chậm rãi vào trong. Tìm được cái đèn pin ông Tám cho mượn, nó mừng hóm, loay hoay bật đèn lên. Tầng dưới đầy đất cát và đá, nó ngán ngẫm leo lên tầng trên. Gió ngoài sân lùa vào, mang theo mùi hương Ngọc Lan thơm ngát. Chợt nhớ hồi sáng người ta chuyển cây kiềng đến, nó đi ra vườn. Nó nhìn thấy một số loại cây có hoa rất thơm, nhưng nó chẳng biết đó là cây gì, hoa gì. Nó chỉ mang máng nghe người ta kể những gốc cây to, hoa có mùi thơm.. thường là có oan hồn trú ngụ nên mới sống đời như thế. Mà lúc ở dưới quê, nó còn nghe người ta nói ban đêm trôi trốn tìm ngoài vườn, sẽ bị ma giấu, không thể tìm ra. Nó tựa tay lên ban công, mơ màng nhìn xuống phía dưới..

Keng!!...

Nó làm rớt đèn pin, vội vã ngồi thụp xuống, nó mò mẫm tìm cái đèn. Tìm thấy cái đèn rồi nó đứng bật dậy, nó chiếu đèn thẳng xuống bên dưới, và nó... không thấy gì cả. Nó đổ mồ hôi hột, rõ ràng nó đã thấy một bóng trắng đứng bên cạnh.. cái lỗ tròn to dưới đất. Cái bóng của một cô gái tóc dài... cô gái nhìn lên, nhìn thẳng vào mặt nó.. Nó sợ. Chân nó bắt đầu run lập cập. Đầu nó bảo nó phải chạy, nhưng chân nó như bị hóa đá không nghe lệnh của cái đầu nữa. Nó thờ dòn, nó ngừng thờ.. rồi nó lại thờ dòn.... mắt nó nhìn đăm đăm ra khoảng không, cái gì ám nó vậy nhỉ, nó không biết. Vừa sợ hãi, vừa mệt mỏi, nó không biết phải làm gì hơn là đi khỏi khu vườn. Nó nín thở đi nhanh vào trong, về phía cuối dãy phòng.

Căn phòng có vẻ ổn, ít có gió và cũng ít có đất cát. Nó cảm thấy bớt sợ, ngồi xuống tựa lưng vào tường, nó chậm rãi lấy tay phủi bụi bặm và nằm xuống. Tay đặt lên ngực, nó cố nhắm mắt điều hòa hơi thở. Sau một lúc nó thấy đầu óc mình giãn ra, cảm giác mệt mỏi bao lấy nó. Nó thiếp đi lúc nào không biết

-Tôi lạnh lắm.... Tôi lạnh lắm... nhiều nước quá.....

Đầu nó cứ nghe boong... boong... từng tiếng. Nó nghe tiếng vọng của một cô gái từ nơi nào đó rất sâu... nó nghe cả tiếng vang.. tiếng cái gì đó đập vào tường thì phải... tiếng boong.. boong ngập trong đầu nó.. nó còn nghe thấy tiếng bọt nước..... lỗ tai nó lùng bùng... Nó giựt mình mở mắt.. Đèn pin của nó sắp hết pin rồi thì phải, ánh sáng của nó yếu ớt quá. Nó nhìn quanh quất. Đột nhiên toàn thân nó run bắn lên.. Nó thật sự nhìn thấy cô ta, cô ta đang đứng đó, ngay đầu cầu thang. Mồ hôi nó vã ra... nó sợ hãi ngồi bật dậy nép sát vào tường. Nó sợ đến nỗi tay chân cứ quít lại, miệng nó không ngừng rên rỉ và cầu nguyện.. Nó lấp bấp cầu mong cô gái đó đừng đến gần nó, nó dùng hết sức bình sinh để lẩm nhẩm câu kinh mà bây giờ nó cũng không biết là kinh chúa hay kinh phật... May sao cô gái không đến gần nó thật, cô bước lên ngưỡng cầu thang, rồi đứng đó nhìn nó..... Tóc cô gái bay phất phơ, mặt cô trắng bệch... và toàn thân cô lạnh giá. Hơi lạnh tỏa ra khiến nó dần lạnh cứng, nó cảm thấy toàn thân như mất dần hơi ấm. Như có ma lực, ánh mắt nó không thể rời khỏi cô gái, miệng nó há hốc.... nó run lấy bầy. Đột nhiên có tiếng gà kêu sớm. Cô gái rùng mình biến mất. Người nó giật mạnh, nó ngất đi.

Sáng hôm sau, người ta tìm thấy nó nằm co ro, chân tay lạnh ngắt. Hỏi gì nó cũng không nói được, miệng lưỡi cứ ú ớ không ngừng. Khi người ta khiêng nó xuống lầu, ra đến trước sân nhà, nó hoảng hốt nhìn lại, tay không ngừng chỉ trỏ.

Đi thăm nó về, ông Tám bảo mọi người đào ở vị trí giữa sân. Trước mặt mọi người bây giờ là một miệng giếng sâu thăm thẳm. Ông Tám hơi lui lại, ông chân chừ... người tình nguyện trực vớt bắt đầu làm việc. Sau nửa giờ, người ta tìm được một xác người đã mục nát, trên xác còn có những lọn tóc chưa kịp phân hủy dài đến lưng. Đúng lúc này ở bệnh viện, nó đang ngủ mơ. Trong giấc ngủ chập chờn, nó nghe tiếng rít thật rất tai, có tiếng kêu thất thanh của cô gái đó... và rồi mọi thứ im bật, mùi thơm hoa Ngọc Lan lại tràn ngập.

Ra viện, nó không về nơi ngõ cụt đó lần nào nữa. Nó được ông Tám giới thiệu cho làm việc tại một khu chế xuất, việc làm cũng ổn định. Bà Hai có tới thăm nó một lần, bà kể nó nghe con gà của thằng An vẫn thường hay kêu sớm...

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Ngõ cụt

Lục Diệp (Hellomy 9)

Đánh máy hellomy 9

Nguồn: Hellomy9

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2005